

“मीठे बच्चे- ज्ञान अमृत हो र योग अग्नि हो, ज्ञान र योगद्वारा तिम्रा सबै दुःख-दर्द दूर हुन्छन्।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ रस ज्ञानबाट प्राप्त हुन्छ, भक्तिबाट हुँदैन?

उत्तर:- जीवनमुक्तिको रस। भक्तिबाट कसैलाई पनि जीवनमुक्तिको रस मिल्न सक्दैन। बाबा जब आउनुहुन्छ तब बच्चाहरूलाई जुन निर्देशन दिनुहुन्छ, त्यो नै ज्ञान हो, त्यसैमा चलनाले स्वर्गको राजाई मिल्छ।

गीत:- भोलेनाथ से निराला...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूका भोला बाबा बच्चाहरूप्रति सम्झाउँदै हुनुहुन्छ। उहाँलाई भनिन्छ शिव भोला बाबा। सदैव शिवलाई बाबा भनिन्छ। कसैले चित्र देखेको वा नदेखेको होस् तर याद गर्छन् शिव भोलानाथलाई। शंकर वा विष्णु वा ब्रह्मालाई भोलानाथ भनिदैन। भोला अक्षर भन्ने बित्तिकै मनुष्यहरूको बुद्धिमा निराकार शिवबाबाको नै चित्र आउँछ। अब तिम्री बच्चाहरू यथार्थमा जान्दछौ। अब भोलानाथ बाबा भन्नाले भक्तहरूको मुख मीठो त हुँदैन। जतिसुकै महिमा गाए पनि मुख मीठो हुँदैन। अब तिम्री बच्चाहरूले शिवबाबालाई याद गर्छौ। शिव भोलानाथ बाबा भन्ने बित्तिकै मुख मीठो भइहाल्छ। शिवबाबाले हामीलाई पढाएर स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ। बाबा भन्ने बित्तिकै बच्चाहरूलाई सम्पत्ति पनि अवश्य याद आउँछ। तिम्री बच्चाहरूलाई थाहा छ- उहाँ नै शिवबाबा हुनुहुन्छ, मनुष्य सृष्टिको बीजरूप पनि उहाँलाई नै भनिन्छ। वृक्षको एउटै बीज हुन्छ। त्यस्तै मनुष्य सृष्टि रूपी वृक्षको पनि उहाँ एउटै बीज हुनुहुन्छ जसबाट फेरि मनुष्य सृष्टिको रचना गर्नु हुन्छ किनकि पिता हुनुभयो नि। अरू सबै उहाँका बच्चाहरू भए। भक्तहरूका भगवान बाबा एक हुनुहुन्छ। भक्तले भगवानलाई याद गर्छन् तर राम्रोसँग चिन्दैनन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। बच्चाहरूलाई यो ज्ञान र योगबलबाट सुखी बनाएर म गुप्त हुन्छु। ज्ञानसागर पनि एउटै हुनुहुन्छ। जसरी त्यो पानीको सागर पनि एउटै हुन्छ। त्यसलाई विभाजन गरिएको छ- यो इन्डियाको सागर, यो फलानाको सागर। वास्तवमा सागर एउटै छ। सत्ययुगमा यस सागरलाई बाँडिदैन। एउटै सागर रहन्छ, जसको तिम्री मालिक बन्दछौ। त्यहाँ यतिका खण्ड कहाँ हुन्छन् र। एक बाबाको एउटै राजधानी हुन्छ। यहाँ सर्वशक्तिमान बाबाको एउटै राज्य थियो। देवी-देवताहरूको राज्यलाई भगवान-भगवतीको राज्य पनि भनिन्छ। बेलायतीहरूले गड-गडेज भन्छन्। तर उनीहरूले कहिले राज्य गर्थे, कसरी राज्य पाए भन्ने कुरा जान्दैनन्।

ज्ञान सागर एक बाबा हुनुहुन्छ, उहाँले नै ज्ञानबाट सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ। अब तिम्री बच्चाहरूलाई थाहा छ- हाम्रो सामुन्ने ज्ञानसागर बस्नु भएको छ। उहाँबाट ज्ञान-गंगाहरू निक्लेर सारा विश्वलाई सद्गति दिन्छन्। यसलाई ज्ञान अमृत पनि भनिन्छ। अमृत शब्दबाट नै फेरि पुजारीहरू चरण धोएर अमृत बनाएर पिउँछन्। वास्तवमा त्यसलाई अमृत भनिदैन। आजभोलि औषधीहरूको नाम पनि अमृत राखेका छन्, जसबाट सबै दुःख दूर हुन्छ। वास्तवमा त्यो कुरा सत्य होइन। यो त बाबा बसेर बच्चाहरूलाई योग सिकाउनु हुन्छ। योगलाई अमृत भनिदैन। योग अग्निबाट तिम्रा सबै बिमारीहरू २१ जन्मको लागि दूर हुन्छन्। यस जन्मको होइन, यस जन्ममा त अन्तसम्म भोग्दै रहने छौ। यो हो योगको कुरा। बाबा भन्नुहुन्छ- योग लगायौ भने तिम्रा सबै बिमारीहरू नष्ट हुनेछन्। फेरि कहिल्यै विरामी हुनेछैनौ। तिम्री पुरुषार्थ गर्छौ बाबाबाट स्वास्थ्य, सम्पत्ति लिनको लागि। त्यहाँ कुनै बिमारी नै हुँदैन। म तिम्रीलाई यस्तो कर्म सिकाउँछु जो कहिल्यै पनि विरामी हुने

छैनौ। भनिएको छ— व्यास भगवानले शास्त्र बनाउनु भयो। तर यो सबै ड्रामामा निश्चित छ। नाम रहन गयो व्यासको। यो हो बनिबनाऊ ड्रामा। जे पनि तिमी देख्दछौ यो त सबै ड्रामामा निश्चित छ, अनादिदेखि चल्दै आएको छ। यो बद्लिन सक्दैन। भक्ति मार्ग द्वापरदेखि शुरु हुन्छ। चाहे जसले जतिसुकै भक्ति गरे पनि, शास्त्र आदि पढे पनि फर्केर जान सक्दैन। सतोप्रधानबाट तमोप्रधानमा अवश्य आउनु छ। यस कर्मक्षेत्र भन्दा बाहिर कोही पनि जान सक्दैन। तिमीलाई थाहा छ— हामी नै सतोप्रधान थियौं, अहिले हामी नै तमोप्रधान बनेका छौं। ड्रामा अनुसार बन्नु नै छ। भक्ति मार्गमा रात शुरु भएपछि अँध्यारो हुन्छ। शुरुमा यति धेरै अँध्यारो हुँदैन जति अहिले छ। रातलाई पनि पहिले सतोप्रधान फेरि सतो-रजो-तमो भनिन्छ। बिस्तारै-बिस्तारै कला कम हुँदै घोर अन्धकार हुन जान्छ। अहिले सृष्टिमा बेहदको ग्रहण लागेको छ। एकदमै घोर अन्धकार छ। यस चन्द्रमाको कुरा होइन, यो सारा विश्वको कुरा हो। रावणको ग्रहण लागेको छ। द्वापरदेखि सारा विश्वमा ग्रहण लाग्न शुरु हुन्छ। अलि-अलि लाग्दै जान्छ। २५०० वर्ष लाग्छ जबकि अन्तमा संसार पूरै कालो हुन्छ। अहिले पूरै घोर अन्धकार छ। पूरै उज्यालो अर्थात् दिन बनाउने बाबा हुनुहुन्छ। पतितलाई पावन बनाउने बाबा हुनुहुन्छ। माया रावणले फेरि घोर अन्धकार बनाइदिन्छ। भक्ति गर्दै भगवानलाई याद गर्दै आउँछन्। भगवानले भगवानलाई त याद गर्नुहुन्न। सर्वव्यापीको ज्ञान भएकाहरूले भगवान एक हुनुहुन्छ भन्ने कुरा बुझ्नुपर्छ। उहाँ मनुष्य सृष्टिका बीज रूप हुनुहुन्छ। बाँकी सबै उहाँका रचना हुन्। रचनाको कहिल्यै पनि यस्तो महिमा हुन सक्दैन। यदि कसैले आत्मा सो परमात्मा भन्छन् भने उनको महिमाको गायन हुँदैन। गायन उहाँ एक बाबाको नै छ। उहाँ पतित पावन, मनुष्य सृष्टिको बीजरूप सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ। आनन्दको सागर, ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। कुनै पनि मनुष्यको यो महिमा हुन सक्दैन।

ज्ञानले जीवन-मुक्तिको रस एक सेकेण्डमा आइहाल्छ। भगवानुवाच गीतामा छ हैन— यज्ञ, तप, तीर्थ आदि गर्नु वेद शास्त्र पढ्नु— यो सबै भक्ति मार्ग हो। यसबाट कोही पनि मेरो पासमा आउन सक्दैन। पछि गएर सबैलाई पार्ट खेलन आउनु छ। भगवान एक हुनुहुन्छ, उहाँ नै गर्ने गराउने हुनुहुन्छ। यसकारण ब्रह्माद्वारा सत्ययुगी आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गराउनु हुन्छ। मनुष्यलाई गर्ने गराउनेवाला भनिदैन। ईश्वरलाई नै रचनाकार, निर्देशक भनिन्छ। बच्चाहरूलाई निर्देशन दिइरहनु हुन्छ। उहाँको निर्देशनलाई ज्ञान भनिन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई स्वयं बसेर सम्झाउनु हुन्छ। आत्माले यी आँखाहरूद्वारा देख्छ। भृकुटीको बीचमा रहन्छ। मुखद्वारा बोल्छ। परमपिता परमात्मा पनि जब आउनु हुन्छ तब मुखद्वारा नै ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ— म यस रथमा रथी भएर बसेको छु। तिमीलाई सहज राजयोग सिकाउँछु। तिमी राजर्षि हो। यस्तो कुनै मनुष्य छैन जसले भनोस्— हे प्यारा बच्चाहरू, तिमी राजर्षि हो। बाबा सिवाय यस्तो कुरा गर्ने अरु कसैको ताकत छैन। बाबाले नै भन्नुहुन्छ— हे बच्चाहरू! यिनको आत्माले पनि सुन्छ। यिनलाई पनि भन्नुहुन्छ— हे बच्चे, तिमी राजर्षि हो। तिमीलाई राजाईको लागि मलाई शिक्षा दिनु पर्छ। पाँच हजार वर्ष पहिले पनि मैले नै तिमीलाई शिक्षा दिएको थिएँ। हरेक पाँच हजार वर्षमा म शिक्षा दिन आउँछु। यस्तो कुनै पनि साधु, सन्त आदिले भन्न सक्दैन। बाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ, उहाँलाई खिवैया पनि भनिन्छ। किनभने तिमीलाई विषय-सागरबाट निकालेर क्षीर-सागरमा लैजानु हुन्छ। तिमी बडो आरामसँग रहनेछौ।

अहिले तिमीलाई थाहा छ, बाबा भन्नुहुन्छ— म ब्रह्मा तनमा प्रवेश गर्छु। फेरि यी ब्रह्मा सरस्वती विष्णुको रूप बन्छन्। तिमी विष्णुपुरीको मालिक बन्छौ नि। यी हुन् गुप्त कुराहरू। तिमी बच्चाहरूले नै जान्न सक्छौ, अरु

कसैले जान्दैन। जब कोही आउँछन् भने पहिले-पहिले उनलाई सम्झाउनु पर्छ— ईश्वर एउटै हुनुहुन्छ। बाँकी सबै उहाँका बच्चाहरू हुन्। परमपिता परमात्मा एउटै हुनुहुन्छ। उहाँ मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ। सबै भक्तहरूका भगवान्ले सबैलाई सुख दिनुहुन्छ। यहाँ कलियुगमा त धेरै दुःखी छन्। मनुष्यहरू त्राहि-त्राहि गरिरहन्छन्। सत्ययुगमा दुःखको कुरा नै छैन। यहाँ त सारा दुनियाँमा अनगिन्ती भक्तहरू छन्। यी मन्दिर, मस्जिद आदि सबै भक्ति मार्गका सामग्री हुन्। सत्ययुगमा यी हुँदैनन्। त्यो हो भक्ति सम्प्रदाय, यो हो ज्ञान सम्प्रदाय। जब रात शुरु हुन्छ तब शुरु-शुरुमा सोमनाथको मन्दिर बनाउँछन्। त्यसैले तिम्पो पासमा जब कोही आउँछ भने उनलाई सम्झाऊ— भगवान एक हुनुहुन्छ। यहाँ नै गायन छ— तितमी माता-पिता... यो हो माता पिताको देश। जगत् अम्बा, जगत् पिता दुवै छन्। देलवाडा मन्दिर पनि एकदम दुरुस्त बनेको छ। लक्ष्मी-नारायणको चित्र मन्दिरहरूमा एकदम दुरुस्त बनेको छ। तर मूल चित्र त निकाल्न सकिदैन। कुनै कलाकारको चित्र लिन्छन र फेरि बनाउँछन्। उनीहरूले त सत्ययुगमा राज्य गरेका थिए। मनुष्यहरू भन्ने पनि गर्छन्— सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। लक्ष्मी-नारायणको बचपनको कुनै इतिहास छैन। राधा-कृष्णको छ। कृष्ण जन्माष्टमी मनाउँछन् फेरि नारायण अष्टमी कहाँ गयो! कृष्णलाई फेरि द्वापरमा देखाइएको छ। राधा-कृष्ण त राजकुमार-राजकुमारी हुन्, दुवै आ-आफ्नो राजधानीमा रहन्छन्। अवश्य स्वयंवर भयो, तब राजगद्दीमा बसे। राधा-कृष्णको राज्य त छैन। सूर्यवंशी र चन्द्रवंशी घराना हुन्छ। चन्द्रवंशीमा त सूर्यवंशी कृष्ण आउन सक्दैनन्। धेरै अल्मलिएका छन्। त्यसैले पहिला शुरुमा सम्झाउनु पर्छ— भगवान एक हुनुहुन्छ। उनीहरू भए हदका पिता। स्त्री रचेर, स्त्रीद्वारा बच्चा पैदा गर्छन्। स्त्रीलाई आफ्नो बनाउँछन् नकि जन्म दिन्छन्। त्यस्तै बेहदका पिता पनि भन्नुहुन्छ— म यिनमा प्रवेश गरेर आफ्नो बनाउँछु। भगवानले सृष्टि कसरी रचनुभयो, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। यस्तो होइन प्रलय हुन्छ र फेरि सागरमा पातमाथि आउनुहुन्छ। यदि यस्तो हुन्थ्यो भने एकलै कृष्णले कसरी सृष्टि रचन सक्थे। फेरि दुवै जना हुनुपर्‍यो। स्त्री पनि चाहियो। तर यस्तो कुनै कुरा होइन। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले आफ्नो बनाउँछु। तिमीहरू सबैले भन्छौ— बाबा, हामी हजुरको मुख वंशावली हौं। म यो मुखको आधार लिन्छु र भन्छु— हे बच्चे। तिमी पनि भन्छौ— हे शिवबाबा, हामी हजुरका बच्चा थियौं, फेरि बनेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूको लागि मैले स्वर्गको उपहार लिएर आएको छु। तिमी यहाँ स्वर्गको मालिक बन्नको लागि बसेका छौ। यो हो राजयोग। राजाई स्थापना भइरहेको छ। अरू धर्मपिताले भन्दैनन्— म क्रिश्चियन राजाई स्थापना गर्छु वा सिक्ख राजाई स्थापना गर्छु। तिमी नयाँ दुनियाँमा राजाई लिनको लागि शिक्षा पाइरहेका छौ। यो आश्चर्यजनक कुरा छ हैन। परमपिता स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ। त्यसैले अवश्य पनि उहाँबाट हामीलाई स्वर्गको राजाई पाउने हक छ नि। सत्ययुगमा राजाई थियो, मनुष्य सृष्टि कसरी रचिन्छ, यो सबै अहिले तिमीलाई थाहा छ। भगवानुवाच— यो हो हाम्रो मुख वंशावली। बाँकी सबै हुन् रावणको कोख वंशावली। ती ब्राह्मण कोख वंशावली, तिमी ब्राह्मणहरू मुख वंशावली हौ। ब्रह्माको सन्तान अवश्य ब्राह्मण नै हुने भए, यो कुरा तिमी सम्झाउन सक्छौ। ब्रह्मा हुन् प्रजापिता ब्रह्मा, त्यसैले उनका सन्तान पनि ब्राह्मण भए। ब्राह्मणका बच्चाहरू ब्राह्मण हुन्छन् नि। तिमी हौ ब्रह्माका सच्चा सन्तान ब्राह्मण। ब्राह्मण हुन् सबैभन्दा श्रेष्ठ। ब्राह्मणहरूलाई सबैभन्दा माथि राखिन्छ। जसरी सबैभन्दा श्रेष्ठ भगवान शिवबाबालाई त्रिमूर्तिबाट गुम गरिदिएका छन्, त्यसरी नै सबैभन्दा श्रेष्ठ ब्राह्मणहरूलाई पनि गुम गरिदिएका छन्। विराट रूपमा ब्राह्मणहरूलाई देखाइदैन। केवल भन्दछन्— देवता, क्षत्रिय, वैश्य, शुद्र.. सबैभन्दा पहिले तिमी ब्राह्मण हौ। तिमीले कति धेरै सेवा गर्छौं! सबैभन्दा ऊँच भगवान, फेरि उहाँबाट पैदा भएका तिमी बच्चाहरू हौ।

शिवबाबा त नयाँ सृष्टिमा आउनु हुन्। तिमी आउँछौ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई राज्य दिन्छु। फेरि मेरो नाम नै गुप्त हुन्छ। म गुप्त हुन्छु। मैले के गर्ने, कसरी सृष्टि रचें? यो कसैले पनि जान्दैन।

यदि नयाँ कोही आउँछन् भने धेरै टाउको दुःखाउनु छैन। पहिला बाबाको परिचय दिनु छ। उहाँ स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ। देवताहरू स्वर्गको मालिक थिए। फेरि ८४ जन्म लिंदा-लिंदा अहिले उनीहरू शूद्र वर्णमा छन्। फेरि उनलाई ब्राह्मण बनाइन्छ। वर्ण पनि छन् नि। विराट रूपको चित्र पनि छ। ब्राह्मणहरूको शिर माथि शिवबाबालाई पनि अवश्य देखाउनु छ। जसरी त्रिमूर्तिमा शिव देखाइन्छ, त्यस्तै ब्राह्मणहरू माथि पनि शिव देखाउनु छ। बुझाउनु पर्छ— शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण बनाउनु हुन्छ। ती फेरि ब्राह्मण सो देवता, सो क्षत्रिय, सो वैश्य शूद्र बन्छन्। पहिला कसैलाई पनि बाबाको बारेमा नै सम्झाउनु पर्छ। उहाँ बाबाले यी ब्रह्माद्वारा सृष्टि रचनुहुन्छ। त्यसैले सबै भाइ-बहिनी हुन्। शिवका सन्तान त सबै आत्माहरू हुन् नै। फेरि मनुष्य सृष्टि रचिन्छ भने पहिला ब्रह्मा, सरस्वती, ब्राह्मण फेरि देवता, क्षत्रिय... बन्छन्। यसरी यो मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको वृद्धि हुँदै जान्छ। उहाँ बाबालाई नै सबैले भुलेका छन्। हेर, बापदादाले कति स्पष्टसँग सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूले पनि सिक्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) हामी राजर्षि हौं। स्वयं भगवानले हामीलाई राजयोग सिकाएर राजाको वर्सा दिनुहुन्छ, यसै नशामा रहनु छ।
- २) योग अग्निबाट विकर्महरूलाई दग्ध गरेर सबै बिमारीहरूबाट सदाको लागि मुक्त हुनु छ। यस जन्मको कर्मभोगलाई यादमा रहेर चुक्ता गर्नु छ।

वरदानः— परिस्थितिलाई साइड सीन सम्झेर पार गर्दै अघि बढ्ने मास्टर सर्व शक्तिमान भव

सदा आफ्नो मास्टर सर्व शक्तिमान स्वरूपको स्मृति रह्यौ भने हर परिस्थिति यस्तो अनुभव हुन्छ, मानौं एक साइड सीन हो। परिस्थिति सम्झनाले आत्तिन्छौ, तर साइड सीन अर्थात् मार्गमा आउने दृश्यहरू सम्झियौ भने सहज पार गर्नेछौ किनकि दृश्यलाई हेरेर खुशी हुन्छ। आत्तिदैन। विघ्न विघ्न होइन, अगाडि बढ्ने साधन हो। परीक्षाद्वारा क्लास अगाडि बढ्छ। त्यसैले कहिल्यै पनि कुनै कुरामा रोकिनु छैन। सदा मास्टर सर्व शक्तिमान हुँ— यस स्मृतिद्वारा उड्तीकलाको अनुभव गर्दै जाऊ।

स्लोगनः— यस्तो सहजयोगी बन, तिमीलाई देखासाथ अरूलाई पनि योग लागोस्।